

DE GEBOORTE VAN SMOOTH JAZZ

Indien u al geruime tijd dit magazine leest, dan kent u waarschijnlijk mijn smaak in muziek. Jaren geleden schreef ik reeds een artikel over de oorsprong en evolutie van smooth en contemporary jazz. Daarnaast recenseer ik regelmatig nieuwe releases op dit vlak. In onderstaand artikel bekijk ik één van de grondleggers van deze genres, nl. Kenny G.

De Amerikaanse Kenny Gorelick is al jaren een artiest waar jazzpuristen niet van willen weten. Nochtans geniet hij een fenomenaal succes met zijn instrumentale muziek, die zowel de jazz als de pop charts haalt. Sinds het midden van de jaren tachtig is zijn sound bepalend op adult contemporary en smooth jazz radiostations. Kenny G is een enorm populaire saxofonist met een sound die een beetje beïnvloed werd door wijlen grootmeester Grover Washington Jr.

Toen hij tien jaar oud was, zag hij op de 'Ed Sullivan Show' iemand saxofoon spelen, en Kenny wist dat daar zijn doel lag. Dat werd een belangrijk moment in zijn leven. Nadat zijn moeder zijn eerste sax gehuurd had, speelde hij in schoolbandjes. Zijn muzikale opleiding bestond er grotendeels in, dat hij thuis bleef en de geluiden die hij hoorde probeerde na te spelen (voornamelijk die van Grover Washington Jr.). De bandleider van de middelbare school bezorgde hem zijn eerste professionele baan als saxofoonsolist voor drie shows die Barry White's Love Unlimited Orchestra speelde in Seattle. Kenny was toen maar zeventien jaar oud, we schreven 1976, en dat was nog maar het begin.

Aan de universiteit van Washington zette bandleider Roy Cummings hem ertoe aan om naar de grote saxofonisten uit het verleden te luisteren, zoals Charlie Parker, John Coltrane en Sonny Rollins. Dit verhoogde Kenny's muzikale woordenschat. Roy was er ook verantwoordelijk voor dat bepaalde acts naar Seattle kwamen. En zo speelde Kenny in de begeleidingsband van Johnny Mathis, Sammy Davis Jr., Ringling Brothers, The Spinners, Diahann Carroll, Ice Capades, Ginger Rogers en The Seattle Seahawks band. Tijdens deze periode (1974-1978) speelde hij ook bij de funkgroep Cold, Bold & Together.

Nadat hij met de grootste onderscheiding afgestudeerd was aan de universiteit van Washington, werkte hij op tweeëntwintigjarige leeftijd in 1979 met Jeff Lorber Fusion, en nam met hen twee albums op. Hij toerde met hen doorheen de USA, en op een keer zag Clive Davis, de baas van Arista Records hem aan het werk. Die benaderde Jeff Lorber met het idee om Kenny te laten een solo elpee opnemen. Kort daarna tekende hij bij Arista, en bracht in 1982 zijn solodebuut uit. Zijn vrienden noemden hem steeds G-Man of G, dus vond hij dat Kenny G goed zou passen. Op zijn debuut, dat geproduceerd werd door Jeff Lorber en Meco Monardo, stond de cover 'Mercy Mercy Mercy' van Joe Zawinul, maar ook enkele songs waaraan Kenny meeschreef. Hij bespeelde de tenor en sopraansax, de fluit, de altfluit, en de lyricon mini-moog wind synthesizer. Kenny's sound was, net zoals bij Jeff Lorber Fusion, jazzfunk.

Na zijn verhuis naar New York, volgden twee elpees, 'G-Force' en 'Gravity', uit 1984 en 1985. Het waren samenwerkingen met één van mijn idolen, nl. producer/artiest Kashif, en met wijlen Wayne Braithwaite (bekend van zijn werk met Billy Ocean). Kenny zegt hierover "I learned a lot about producing and writing during this period and also what kind of music was really me." Het is met deze elpees dat ik hem ontdekte. Op 'G-Force' speelt Kenny sax, fluit, lyricon en synthesizer. Hierop staan de hit 'Hi, How Ya Doin'?', en het Paul Lawrence nummer 'Help Yourself To My Love' (ook al een hit voor Kashif). Op 'Gravity' speelt hij sax, fluit, synth bas, synthesizer en synclavier. Hierop staat het duet 'Love On The Rise' met Kashif. Op beide elpees staan zowel instrumentale als gezongen nummers.

Tijdens deze periode trok hij ook naar L.A. om daar George Benson's manager, Dennis Turner, te ontmoeten. Hij vroeg hem om zijn carrière te behartigen, en dat zou een cruciaal punt in zijn succes worden.

Het was echter met zijn vierde album, 'Duotones', dat hij doorbrak. "It wasn't until Duotones that I felt my true voice come out. I was really amazed when I started hearing Songbird on the radio. It wasn't the kind of music that you would hear on Top 40. But all of a sudden I started hearing it - and on stations where you'd hear a Whitney Houston or Pink Floyd song. I mean, I was pinching myself and saying Am I dreaming this?"

Inderdaad, deze blockbuster elpee zette een omwenteling in de muziek in gang, vooral door de instrumentale hit 'Songbird'. Kenny had dit nummer gecomponeerd voor een actrice (Lyndie Benson) die hij recent ontmoet had, en die later zijn vrouw zou worden. Hij bespeelde er alle instrumenten op, en na zijn optreden in 'The Tonight Show' ging 'Songbird' naar de vierde plaats in de Billboard Pop Chart. Op deze plaat staan ook de Junior Walker cover 'What Does It Take (To Win Your Love)', de hit 'Don't Make Me Wait For Love', en zijn eerbetoon aan Helen Folasade Adu (de track 'Sade'). Deze schijf werd geproduceerd door Preston Glass, met als uitvoerend producent Narada Michael Walden. Het album sleepte bijna elke beschikbare onderscheiding in de wacht, zoals de prestigieuze titel "Het beste jazz album van de jaren tachtig". De plaat ging dan ook platina. Kenny zelf eindigde bovenaan in de hitlijsten van de meest uiteenlopende tijdschriften zoals Playboy, Rolling Stone en Downbeat. Hoewel ik dit toen nog niet besepte, was smooth jazz geboren!

In 1988 verscheen zijn vijfde plaat, 'Silhouette'. Deze keer produceerde hij ze zelf. De elpee verkocht in de USA alleen al meer dan drie miljoen keer, en was goed voor verscheidene keer platina! De titeltrack werd een megahit, die klopte tot de elfde plaats in de popcharts. Er stond ook een song op, 'We've Saved The Best For Last', die gezongen werd door Smokey Robinson. Al gauw werd hij her en der gevraagd om gastoptredens te verzorgen voor o. a. Aretha Franklin, Whitney Houston en Natalie Cole.

Kenny beëindigde de jaren tachtig met de release van zijn live album, 'Kenny G Live', dat zijn talent om het publiek te bespelen, goed in de verf zette. "I want to communicate with people. I mean, what is music anyway? It's a form

of communication, and that's why I play the kind of music that I think - that I hope - can communicate with people." Het dubbelalbum werd opgenomen in zijn thuisstad Seattle, en door de platenfirma uitgebracht op video. "Performing live is what I love to do most. There exists a special feeling during a live performance that is impossible to duplicate in any other setting. I have been performing live for almost 15 years and have enjoyed every show, every night, and of course... every note. For all of you who have seen our live show, I would like to take this opportunity to thank you all for your support which has allowed me to live out a dream. Thank you.. Kenny G." Jaren later vond ik tijdens een reis in Turkije, de live show ook op 5.1 Dolby Digital dvd. De video behaalde dubbel platina. Er stonden twee nieuwe composities op, maar het merendeel waren songs uit 'Duotones' en 'Silhouette'. Michael Bolton kwam op het podium de song 'Don't Make Me Wait For Love' zingen. Ze hadden elkaar ontmoet op een vliegtuig op weg naar een benefietoptreden. Ze werden vrienden, en Michael vertrok mee met Kenny op tournee. Kenny speelde op zijn beurt op Michael's cd 'Soul Provider', en daarna toerden ze samen gedurende één jaar.

De toenmalige Amerikaanse president Bill Clinton was een grote fan van hem, en Kenny werd dan ook gevraagd om te spelen op zijn inhuldigingsfeest. Daar stond Kenny naast zijn idool Grover Washington Jr. In de maand augustus jamde Kenny samen met president Clinton (zelf een amateur-saxofonist) op een benefietgala in L.A. Nadien kreeg hij een brief van Clinton waarin stond: "I'm really looking forward to our first White House jam session."

De zevende cd werd 'Breathless' werd een reflectie van de groei en de verandering die hij gedurende de laatste vier jaar als muzikant en als mens teweeggebracht had. Zijn moeder was immers in tussentijd overleden en hij was getrouwd. Op 'Breathless' (dat hij opgenomen had in zijn thuisstudio Studio G) stonden de tracks 'The Wedding Song', dat hij speciaal schreef voor zijn bruid toen ze naar het altaar toeliep; 'A Year Ago', dat hij speciaal één jaar na het overlijden van zijn moeder opnam; en twee gezongen nummers: 'By The Time This Night Is Over' (gezongen door Peabo Bryson) en 'Even If My Heart Would Break' (gebracht door Aaron Neville). Dit laatste nummer is tevens terug te vinden op de soundtrack van de film 'The Bodyguard', en op de Europese editie staat ook het instrumentale nummer 'Waiting For You'. "With the addition of these two vocals, I believe the album gains tremendous variety without losing the consistency I feel is essential for my music." De cd brak records, was goed voor meerdere malen platina, en schreef geschiedenis. Hij bleef meer dan honderd weken in de Contemporary Jazz Chart, en werd het # één Instrumental Album of All Time. Dat is niet verwonderlijk want er werden wereldwijd meer dan vijftien miljoen exemplaren van verkocht! De single 'Forever In Love' leverde hem in 1994 de Grammy Award op voor "Best Instrumental Composition". Kenny werd een superster en de # één Instrumentalist of All Time. Billboard verkoos hem tot "Jazz Artist of the Decade", en in 1994 won hij de NAACP's Image Award for Outstanding Jazz Artist. Walter Afanasieff (het muzikale brein achter Mariah Carey) hielp mee aan de productie.

Maar jazzpuristen moesten van zijn succes niet weten, ze noemden zijn muziek yuppiejazz, en nog anderen noemden het New Age. Kenny reageerde op de volgende manier: "Ik speel vanuit mijn hart. Op die manier probeer ik mensen te bereiken. Ik snap niet waarom altijd op alles een etiketje geplakt moet worden."

In 1994 benaderde Clive Davis hem met het voorstel om een Kerstcd te maken, maar Kenny vond dat niet zo'n goed idee. Sinds het begin van zijn solocarrière in 1982 had hij immers al zo'n vijfenzeventig miljoen albums, singles en video's verkocht, en Kenny opperde bezwaren. "I asked Clive how I could do it, because I'm Jewish! Clive's Jewish too and said, Don't worry about it, the biggest holiday song of all time is 'White Christmas', written by Irving Berlin, who shared our heritage. I'm so glad he convinced me. I found the melodies so beautiful and timeless, and was immediately up for finding unique ways to interpret these beloved songs. I decided the best approach was not to start with some sort of grand concept, like jazz, swing or blues, but just let the songs determine how we might arrange them. I liked the way 'Miracles' came out, so I wasn't that surprised when it was successful. I was reluctant to record a Christmas record as I thought that making a Christmas album was in some ways making a religious statement. But after first experimenting with the recording of 'White Christmas', all I heard was a beautiful song with a beautiful melody and I was hooked." 'Miracles' werd een kerstklassieker, en verpletterde het record door de bestverkopende kerstcd uit de geschiedenis te worden. Bovendien stormde hij naar de eerste plaats van de Billboard album Chart, de enige om dat in dertig jaar te doen (na Mitch Miller's kerstcd 'Holiday Sing Along With Mitch' uit 1962). De eerste single werd 'Have Yourself A Merry Little Christmas'. Naast covers bevatte de cd twee originele nummers, de titeltrack en 'The Chanukah Song'. "The biggest challenge was to write original songs that could fit in with the other songs which are some of the most beautiful melodies ever written." Dat de cd meer dan acht maal platina behaalde is het bewijs van zijn talent.

Nummer negen kwam eraan onder de vorm van de cd 'The Moment' in 1996. Er stonden twaalf songs op, ondermeer de duetten 'That Somebody Was You' met Toni Braxton, en 'Everytime I Close My Eyes' met Babyface. Hierover zei Kenny het volgende: "The vocals by Toni Braxton and Babyface are wonderful additions to my instrumentals and I am more proud of these vocals than I have ever been of any vocal songs that have been on any of my past albums. I feel that this album has the growth and diversity that I wanted to achieve without losing the essence of myself and my sound." Ook terug te vinden was het Olympisch geïnspireerd thema 'The Champion's Theme' (dat ook op de compilatiecd 'Rhythm of the Games' staat). Kenny schreef alle instrumentale songs zelf: "My inspiration comes from many different places and at very unexpected times. That's the beauty of creativity. I feel that really experiencing the moments of our lives is the only way to really live." Naderhand kwam er een nieuwe versie uit van de instrumentale track 'Havana', die op een speciale uitgave van deze cd te vinden is.

Nog datzelfde jaar brandde de eerste verdieping van zijn luxewoning in Bel-Air, het noorden van Beverly Hills, uit. Gelukkig konden Kenny, vrouwtje Lyndie en tweejarig zoontje Max aan de vuurzee ontsnappen.

In 1997 zag de verzamelaar 'Greatest Hits' het daglicht met daarop nummers uit zijn vorige elpees en cd's, plus een aantal nieuwe songs. Zo was de prachtige ballade 'How Could An Angel Break My Heart', een duet met de zwarte zangeres Toni Braxton, er één van. 'Loving You' en 'Baby G' waren instrumentale nummers, die voorheen nog niet uitgebracht waren. 'You Send me' (een cover van Sam Cooke) was dan weer een onuitgebracht duet met zanger Michael Bolton. 'Theme From Dying Young' was afkomstig van de soundtrack van de gelijknamige prent. 'All The Way/One For My Baby (And One More For The Road)' was dan weer een duet om Frank Sinatra.

Het jaar daarop coverde Kenny de titelsong van de film 'Titanic'. Celine Dion's 'My Heart Will Go On' is echter geen enkele cd terug te vinden.

1999 was het jaar waarin hij de cd 'Classics In The Key Of G' uitbracht, een verzameling van jazzstandaards, volgens sommigen om hem terug meer aansluiting doen te vinden bij de jazzpuristen. Hierop staan 'Summertime' (George Gershwin) met George Benson tijdens de intro; 'The Look Of Love' (Burt Bacharach); 'What A Wonderful World', wat volgens de wonderen der technologie een duet werd met Louis Armstrong; 'Desafinado (Jobim); 'In A Sentimental Mood' (Duke Ellington); 'The Girl From Ipanema (Jobim); 'Stranger On The Shore' (Acker Bilk); 'Body And Soul'; 'Round Midnight' (Thelonious Monk); en 'Over The Rainbow, uit de film 'The Rainbow Of Oz'. Kenny bewees hiermee de eer aan zijn eigen muzikale helden.

Nog datzelfde jaar werd in de kerstperiode zijn tweede Kerstcd 'Faith: A Holiday Album' uitgebracht. Dit album behaalde in de USA driemaal platina! Er stonden hoofdzakelijk covers op, plus één origineel, nl. 'Eternal Light (A Chanukah Song)'.
Een jaar later werd de cd 'Kenny G In America' uitgebracht, een live registratie van een optreden in 1994.

Na een radiostilte van drie jaar releaste hij in 2002 de cd 'Paradise', die een hechte samenwerking met Walter Afanasiëff was. Hierop staan de duetten 'One More Time' met Chanté Moore en 'All The Way' met Brian McKnight.

Op het einde van dat jaar kwam Kenny eraan met een derde Kerstcd, 'Wishes'. De beproefde formule van het coveren van bekende kerstliedjes werd gehandhaafd. Alleen de titelsong was een originele compositie, en het publiek smolt ervoor als sneeuw voor de zon. De cd behaalde weerom goud.

2003 was het jaar waarin de verzamelaar 'The Ultimate Kenny G' op de markt gegooid werd.

2003 was het jaar waarin de verzamelaar 'The Ultimate Kenny G' op de markt gegooid werd.

In 2004 kwam platenbaas Clive Davis weer met een uitdagend project voor de dag. Hij stelde Kenny voor om duetten op te nemen met bekende artiesten, gelijkaardig aan het idee dat hij in 1999 voorgesteld had aan Carlos Santana voor zijn cd 'Supernatural'. We kennen allemaal het resultaat dat deze laatste daarmee behaalde, miljoenen exemplaren verkocht en verscheidene Grammy Awards. 'At Last... The Duets' zou de saxpartijen van Kenny paren aan bekende popdeuntjes uit verschillende tijdperken. Zowel vocale als instrumentale legendes zouden eraan meewerken. En ja hoor, het idee werd werkelijkheid, met de songs '(Everything I Do) I Do It For You' (oorspronkelijk van Bryan Adams) maar nu met countryzangeres LeAnn Rimes; 'Don't Know Why' (oorspronkelijk van Norah Jones) maar nu met smooth jazz pianist David Benoit; 'I Believe I Can Fly' (oorspronkelijk van R. Kelly) maar nu met Yolanda Adams; 'de titelsong met de Cubaanse trompettist Arturo Sandoval; 'Beautiful' (oorspronkelijk van Christina Aguilera) maar nu met Chaka Khan; de stomende funksong 'Pick Up The Pieces' (oorspronkelijk van Average White Band) maar nu met collega saxman David Sanborn; 'Careless Whisper' (oorspronkelijk van George Michael) maar nu met Brian McKnight; 'Misty' (oorspronkelijk van Johnny Mathis) maar nu met Gladys Knight; 'Baby Come To Me' (oorspronkelijk van Patti Austin & James Ingram) maar nu met Daryl Hall (van Hall & Oates); 'The Way You Move' (oorspronkelijk van Outkast) maar nu met Earth, Wind & Fire (door deze single reikte deze cd over naar de Billboard R&B charts en ging daar voor goud!); 'Sorry Seems To Be The Hardest Word' (oorspronkelijk van Elton John) maar nu met Richard Marx; 'Alfie' met de componist/pianist Burt Bacharach; en 'The Music That Makes Me Dance' een Broadway nummer met Barbra Streisand.

"There was a downside and upside to doing At Last." zei hij. "It's the first time I let go of a lot of the control I'm used to on my records. Working with Walter Afanasieff, I'm usually involved hands-on in everything—the compositions, production, arranging. I have the final say-so and it's finished. But here, it wasn't finished till Clive gave his final approval. My original thought was, if I want to make a record that's different, I need to step back and let someone else run the show. But I had to replay a lot of the solos when they weren't what he wanted to hear. That was tough, but on the other hand, I enjoyed being pushed to come up with something better. I loved it all in the end, but giving up the control was very hard. Then again, anyone who likes improvising knows the importance of being flexible."

Kenny trotseerde hiermee weerom de critici, en kwam er goed vanaf. De agressieve reactie van Pat Metheny op Kenny's cover van 'What A Wonderful World' met de technisch opgeviste stem van Louis Armstrong, verbaasde indertijd vriend en vijand. Kenny was de negatieve reacties op zijn muziek gewoon, maar dit sloeg toch alles.

"When I got a copy of the Metheny thing, I thought there was no way he would publicly say something like that, so it had to be a joke," zegt hij. "I had my manager contact his, and when we confirmed that it was real, I remember being very disappointed. I wrote an e-mail to Pat, which he never answered, saying that regardless of how one artist feels about another, it's not right to use the public domain to voice that opinion. How can one artist judge another, whose work has validity and substance to so many? Those kinds of

responses are usually based on insecurity and jealousy, and I'm still not sure why he did it. But, I've been making records now for 24 years and I've seen a wide spectrum of responses to my music, so nothing really surprises me. The more popular you get, the more people both love and hate you. When I did my first solo albums in the early '80s and was playing little clubs, they called what I did cutting edge. When 'Songbird' exploded, the style was new to people and I was booked at great festivals like Montreux and Nice and sharing bills with Miles Davis, Dizzy Gillespie and Wynton Marsalis. The album reviews were good, but the minute they started selling bigger, it was, 'Wow, he's gone commercial, it's elevator music.' Saying that about the exact same songs and style! When you're new and undiscovered, they love you. When you're famous, they want to bring you down."

Nog in 2004 gooide de platenfirma de verzamelaar 'The Romance of Kenny G' op de markt. Tevens verscheen in dat jaar in de reeks 'Artist Collection' van BMG Arista, zowel de cd als de dvd van Kenny G. Hierop staan vijf muziekclips: 'Songbird', 'Sentimental', 'The Moment', 'By The Time This Night Is Over' (een duet met Peabo Bryson) en 'Silhouette'.

In 2005 releaste de platenfirma de cd 'The Greatest Holiday Classics', een verzameling van tien songs gekozen uit de vorige drie kerstcd's, plus nieuwe arrangementen voor 'We Wish You A Merry Christmas', 'My Favorite Things', 'Jingle Bell Rock' en 'Jingle Bells'.

"I think after the first one was so popular, the next was a slam dunk," zegt hij. "Then, after a while, it was kind of exciting to think about how many more songs there were that I hadn't done. People think it's easy to do these, just pick some songs, throw together arrangements and record them. But actually, my producing partner Walter Afanasieff and I have done tons of research, listening to hundreds of songs and trying to figure out what will work and what won't. For the new album, we originally did 'My Favorite Things' with a live band, but ultimately we tossed that version for one where I'm backed by synthesizers. I'm sure if someone heard it, they'd probably like the first version, but we didn't feel the right magic. I've really enjoyed the challenges of this creative process."

Vorig jaar kregen we nieuw werk te horen met de schijf 'I'm In The Mood For Love - The Most Romantic Melodies of All Time'. Hierop staat enkel instrumentaal werk, van een hoog bigband gehalte. Prachtige uitvoeringen en dito arrangementen van 'You're Beautiful' (James Blunt), 'The Way We Were' (Barbra Streisand), 'Yesterday' (The Beatles), de titelsong, 'If' (Bread), 'The Way You Look Tonight', 'If I Ain't Got You', het liefdesthema uit 'Romeo & Juliet', 'It Had To Be You', 'The Shadow Of Your Smile', 'Fly Me To The Moon/You Make Me Feel So Young' (Frank Sinatra), 'As Time Goes By', en 'You Raise Me Up'.

Ook verscheen de dubbel-cd 'The Essential Kenny G'.

Kenny houdt het wereldrecord één noot aanhouden. Hij hield welgeteld vijfenveertig minuten en zevenenveertig seconden de b mol aan!

Verder doet Kenny in zijn vrije tijd aan golf, en dat al sinds hij tien jaar oud was. Hij zegt: "There are good bounces and bad, sometimes you make birdies and sometimes bogeys. If you get too happy about your birdies, the bogeys will bring you down even further." Vorig jaar werd hij het magazine 'Golf Digest' aangeduid als "the best golfer in music", waardoor hij Vince Gill voorbij stak. Ook doet hij aan skiën. Hij bezit een diploma als piloot en vliegt zoveel hij kan.

Kenny is vader van twee kinderen, zijn zoontjes Max (die gitaar speelt) en Noah (die piano speelt). Voor zijn muziek is hij veel op reis. "The truth is, I'm burnt out on travel professionally, but the same way I am with everything else, I want to be the best dad in the world, and I want to give my kids incredible life experiences and spend as much time with them as possible. They are so important to me and give me such a unique perspective of the world. Being a celebrity has given me a unique backstage pass to the world, in a sense, but that's only made me a more educated and compassionate person. I want to make sure I pass those things on to Max and Noah. Making these Christmas albums has brought me more in touch with the importance of putting my family first and being grateful for all I have."

Moet ik daar nog iets aan toevoegen om u ervan te overtuigen zijn muziek eens te beluisteren? Geloof me vrij, de mensen bij wie ik hem al introduceerde, waren er razend enthousiast over. Het is alleen spijtig dat de platenfirma hier bij ons het niet eens de moeite vind om zijn muziek te promoten! Ik hoop dat dit artikel daar verandering in brengt!

Discografie:

1982	'Kenny G'	Arista
1983	'G-Force'	Arista
1985	'Gravity'	Arista
1986	'Duotones'	Arista
1988	'Silhouette'	Arista
1989	'Kenny G Live'	Arista
1992	'Breathless'	Arista
1994	'Miracles: The Holiday Album'	Arista
1996	'The Moment'	Arista
1997	'Greatest Hits'	Arista
1999	'Classics In The Key Of G'	Arista
1999	'Faith: A Holiday Album'	Arista
2001	'In America'	Jazz Door
2002	'Paradise'	Arista
2002	'Wishes: A Holiday Album'	Arista
2003	'The Ultimate Kenny G'	Arista
2004	'At Last...The Duets Album'	Arista
2004	'The Romance of Kenny G'	Arista
2004	'Artist Collection'	Arista
2005	'The Greatest Holiday Classics'	Arista

2006	'I'm In The Mood For Love – The Most Romantic Melodies of All Time'	Arista
2006	'The Essential Kenny G'	Arista

Voor meer info, surf naar www.kennyg.com.

Patrick Van de Wiele